Hz. İsa’dan (as) sonra gelen bir nebi: Cercis Aleyhisselâm

Mustafa Bey: “Risale-i Nur’da adı geçen cildleri ve derileri soyulan Cercis Aleyhisselâm kimdir?”

FAKİR FUKARA İÇİN ÇALIŞAN BİR NEBİ

Cercîs Aleyhisselâm İsa Aleyhisselâm’ın dini üzere gelmiş ve Îsâ Aleyhisselâm’ın dinini tebliğ etmiş nebilerdendir. Filistin’in Remle kasabasında doğdu, Filistin ve Şam civarında yaşadı. Şehirleri gezer, ticaret yapardı. Gezip gördüğü şehirlerde Hazret-i Îsâ’nın dinini yaymaya çalışırdı. Vazifesi esnasında birçok kişi ona tabi olarak Müslüman oldu.

Hıristiyanlar bu nebiyi St. Georges adıyla tanıyorlar.
Cercis Aleyhisselâm yılsonu geldiğinde sermayesini hesaplayıp ayırır, kazancının tamamını fakir fukaraya dağıtırdı. Derdi ki:

“Benim çalışmam fakir fukara içindir. Ben çalışayım ki, onlar rahat etsinler. Eğer bu maksudum olmasa sermayemi de fukaraya yağma ettirirdim. Kendim de bir köşede oturur, Allah’a ibadet ederdim.”

Cercîs Aleyhisselâm ile ona uyanlar başlangıçta çok gizli hareket ettiler, kâfirlerin şiddetini üzerlerine çekmemeye çalıştılar. Çünkü o devirde putperestlik çok şiddetli idi.

CERCİS ALEYHİSSELÂM KRALIN HUZURUNDA

Günlerden bir gün Musul şehri Kralı Dâdiyan som altından bir put yaptırmış, halkı puta tapmaya çağırmıştı. Halk da bölük bölük gelmiş, Eflun denilen bu puta tapmıştı. O sıralarda Musul’da bulunan Hazret-i Cercîs (as) bir gün Dâdiyan’ın huzuruna çıkmaya karar verdi. Arkadaşlarına:

“Bu gizlilik içinde ne zamana kadar kalacağız? Kişi dini yolunda gerekirse ölmelidir! Kâfirler yanında zelil yaşamaktan iyidir. Ne kadar malım varsa size veriyorum. Fukarayı gözetin. İhsanınızı eksik etmeyin. Ben bu gün Kralın huzuruna çıkıp hakkı tebliğ edeceğim. Eflun’a tapmanın yanlış ve batıl olduğunu bildireyim. Müslüman olmasını teklif edeyim. Ola ki, Hak Teâlâ ona insaf vere de Müslüman ola! Beni

öldürse bile bunu yapayım!” dedi.

Allah’a sığındı ve Kral Dâdiyan’ın huzuruna çıktı. O sırada Kral, Eflun’a tapmayanların da bulunduğunu haber almış, kızgınlığından küplere binmiş vaziyetteydi. Cercîs Aleyhisselâm dedi ki:

“Ey Kral! Allah’ın kullarına kızarsın! Oysa sen de Allah’ın bir kulusun! Onlar da Allah’ın kullarıdırlar ki Allah onları sana muhtaç eyledi. Bu halkı secde etmeye çağırdığın put mel’undur! Senin Allah’ın vardır ki, seni ve bütün varlıkları O yaratmıştır. Bütün mahlûkat O’nun kullarıdırlar. Bütün mahlûkata O rızık verir. Bütün mahlûkata hayat veren, diri eden, yaşatan ve öldüren O’dur. Seni yaratan Allah’ı bırakıp senin gibi bir mahlûku altından ve gümüşten düzdürüp, ilâhımdır dersin! Onun ne faydası vardır, ne zararı? Bundan vazgeç! Küfrü terk et. Allah’a iman et.”

Kral Dâdiyan kızgınlığından ağzı köpürmüş vaziyette Cercîs Aleyhisselâm’a baktı ve bağırdı:
“Sen kimsin behey adam? Nereden geldin ki bana anlaşılmaz sözler söylersin?”
Cercîs Aleyhisselâm gayet sakin cevap verdi:

“Ben Allah’ın zayıf ve hakir bir kuluyum! Geldim ki seni Allah’a dâvet edeyim! Puta tapmaktan ve halkı puta taptırmaktan vazgeçesin de Allah’a dönesin!”

Kral Dâdiyan adeta çıldırmıştı. Fakat Cercis Aleyhisselâm’ın fikirlerini aklınca çürütmeden onu cezalandırmayı makamına uygun bulmadı. Dedi ki:

“Senin övdüğün ilâh eğer gerçekten de dediğin gibi olsaydı, seni böyle aç ve sefil bırakır mıydı? Görmez misin benim ilâhım bana nice mertebeler verdi! Bu gördüğün halkın içinde nice zenginler vardır. Cümlesi de bu Eflun’un uğurlu inancıyla zengin oldular…”

Cercis Aleyhisselâm:

“Allah isterse bu dünyada verir, isterse âhirette verir. O verdiği zaman ebedî olarak verir. Bu dünya geçicidir. Kaç günlük krallığın var? Hiç düşündün mü? Devlet dediğin ebedî olmalı! Nimet dediğin sonsuz olmalı! Lezzet ve keyif dediğin hesapsız olmalı! Senin sahip olduğun bütün varlıklar ise yok olmaya mahkûmdur!”

CERCİS ALEYHİSSELÂM TEBLİĞİN BEDELİNİ CANIYLA ÖDEDİ

Cercis Aleyhisselâm Kral Dadiyan’a tebliğini yaptı, fakat bedelini canıyla ödedi.

Kral ona dayanılmaz işkenceler yaptırdı. Ağaçlara bağlattı. Mübarek vücudunu demir taraklarla tarattı. Ateşten ve kaynar sulardan geçirdi.

Cercîs Aleyhisselâm her türlü işkenceden mu'cize eseri sağ olarak kurtuldu. Mücadelesinden yılmadı. Fakat nihayet bir gün bu işkencelerle şehit oldu.1

Bediüzzaman Hazretleri bu asırda Nur Talebelerinin zorluklarından ve sıkıntılarından bahsederken şöyle der:

"Biz, en acı vaziyet ve sıkıntılara karşı, kemal-i sabır içinde şükür etmekle mükellefiz. Ciltleri ve derileri soyulan Cercis Aleyhisselâm gibi, binler, milyonlar hakikat mücâhidlerinin; hakaik-ı imaniyenin kudsî hizmetinin bir nümûnesine mazhar olan Nur Şakirtlerinin çektikleri zahmetler, o eski zâtların zahmetlerine nisbeten binde bir olmaz. Ve ücret ve kazanç cihetinde, inşaallah birdirler ve beraberdirler."2

Dipnotlar:

1- Tarih-i Taberî, 2/186.
2- Tarihçe-i Hayat: 509.